

॥ ਅਧਿਆਇ-25 ॥

1) ਦਾਮੁ ਅਣਾ ਕਾਸਾਰ—ਅਹਿਮਦ ਨਗਰ ਦੇ ਰੂੰ ਅਤੇ ਅਨਾਜ ਦੇ ਸੌਦੇ । 2) ਅੰਬਾਂ ਦੀ ਲੀਲਾ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ।

ਜਿਹੜੇ ਬਿਨਾਂ ਕਾਰਨ ਹੀ ਸਭ 'ਤੇ ਦਯਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਪੂਰਨ ਅਵਤਾਰ ਹਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਆਲੂ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਯੋਗੀਰਾਜ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਸਟਾਂਗ ਪ੍ਰਨਾਮ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਅਧਿਆਇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਦੀ ਜੈ ਹੋਵੇ! ਉਹ ਸੰਤ ਸ਼ੇਸ਼ਟ, ਸਾਰੇ ਸੁਭ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਆਸਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਈਂਨਾਥ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਆਖਰੀ ਮੰਤਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ ਅਕਥ ਪ੍ਰੇਮ ਸਰੂਪ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਵਿਚ ਪੱਕੀ ਭਗਤੀ ਹੀ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਭਗਤ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੱਕਾ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਪੱਕੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਮਨੋਰਥ ਵੀ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਹੇਮਾਂਡਪੰਤ ਨੂੰ ਸਾਈਂ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਸਾਈਂ ਲੀਲਾਵਾਂ ਰਚਣ ਦੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਹੋਈ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਹ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ-ਪੱਤਰ ਆਦਿ ਰੱਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮਿਲੀ ਤਾਂ ਹੇਮਾਂਡਪੰਤ ਵਿਚ ਫੁਰਤੀ, ਬੁੱਧੀਮਤਾ, ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਆਪੇ ਹੀ ਆ ਗਈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਕੰਮ ਦੇ ਯੋਗ ਨਾ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਸਾਈਂ ਦੇ ਸੁਭ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਨਾਲ ਇਸ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਮਰੱਥ ਹੋ ਸਕਿਆ। ਫਲਸਰੂਪ ਇਹ ਗ੍ਰੰਥ 'ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਸੱਚਚਰਿੱਤਰ' ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕਿਆ, ਜੋ ਇਕ ਨਿਰਮਲ ਝਰਨੇ ਵਰਗਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਸਦਾ ਸਾਈਂ ਲੀਲਾ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਗਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਪਾਠਕ ਜੀ ਭਰ ਕੇ ਇਸ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਨ ਕਰਨ।

ਜਦੋਂ ਭਗਤ ਪੂਰਨ ਮਨ-ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਉਸਦੇ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਮੰਦੇ ਭਾਗਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਆਪ ਉਸਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਅਹਿਮਦ ਨਗਰ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਦਮੋਦਰ ਸਾਂਵਲਰਾਮ ਰਾਸਨੇ ਕਾਸਾਰ ਦੀ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖੀ ਕਥਾ ਇਸ ਵਾਜਿਬ ਕਥਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਦਾਮੁ ਅਣਾ

ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਸੱਜਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਛੇਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਸ਼ਿਰਡੀ ਦੇ ਰਾਮਨੌਮੀ ਉਤਸਵ ਦੇ ਵਿਚ ਆ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਇਹ ਲਗਭਗ ਸੰਨ 1895 ਵਿਚ ਸ਼ਿਰਡੀ ਪਧਾਰੇ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਰਾਮਨੌਮੀ

ਉਤਸਵ ਸ਼ੁਰੂ ਹੀ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਇਹ ਇਕ ਜ਼ਰੀਦਾਰ ਵਧੀਆ ਝੰਡਾ ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਭੇਟ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਗਰੀਬ ਭਿਖਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਭੋਜਨ ਆਦਿ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਸੀ।

ਦਾਮੂ ਅਣਾ ਦੇ ਸੌਦੇ

1) ਰੂੰ ਦਾ ਸੌਦਾ

ਦਾਮੂ ਅਣਾ ਨੂੰ ਬੰਬਈ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਕ ਦੋਸਤ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਭਾਈਵਾਲੀ ਵਿਚ ਰੂੰ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਲਗਭਗ ਦੋ ਲੱਖ ਰੁਪਇਆ ਲਾਭ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਹੈ। ਸੰਨ 1936 ਵਿਚ ਨਰ ਸਿੰਘ ਸਵਾਮੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇਕ ਕਥਨ ਵਿਚ ਦਾਮੂ ਅਣਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਰੂੰ ਦੇ ਸੌਦੇ ਦਾ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਬੰਬਈ ਦੇ ਇਕ ਦਲਾਲ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਭਾਈਵਾਲੀ ਵਿਚੋਂ ਹੱਥ ਖਿੱਚਕੇ ਸਾਰਾ ਭਾਰ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਛੱਡਣ ਵਾਲਾ ਸੀ (ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਭਾਗ 11, ਸਫ਼ਾ 75 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ)। ਦਲਾਲ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੰਦਾ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਨਹਿਰੀ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਗਵਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਦਾਮੂ ਅਣਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਆ ਰਹੇ ਸੀ, ਪਰ ਆਪ ਕੋਈ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵਿਚਾਰ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਪਰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਭਗਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਇਕ ਚਿੱਠੀ ਸ਼ਾਮਾ ਨੂੰ ਲਿਖ ਭੇਜੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਸਲਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਚਿੱਠੀ ਸ਼ਾਮਾ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ ਮਿਲ ਗਈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਮਸਜਿਦ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਾਮਾ ਕੋਲੋਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਚਿੱਠੀ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿਛ ਕੀਤੀ। ਉਤਰ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਅਹਿਮਦ ਨਗਰ ਦੇ ਦਾਮੂ ਅਣਾ ਕਾਸਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕੁਝ ਆਗਿਆ ਲੈਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।” ਬਾਬਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, “ਉਹ ਇਸ ਚਿੱਠੀ ਵਿਚ ਕੀ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਹੈ?” ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਸਮਾਨ ਨੂੰ ਛੂਹਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ, ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚੰਗਾ, ਚਿੱਠੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਨਾਉ।” ਸ਼ਾਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਹੀ ਤਾਂ ਚਿੱਠੀ ਵਿਚ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੇ ਦੇਵਾ! ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਸ਼ਾਂਤ ਬੈਠ ਕੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਬੇਚੈਨ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਕੇ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚਿੱਠੀਆਂ ਜ਼ਰੀਏ ਇਥੇ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਬਾਰੇ ਸਭ ਪਤਾ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਮੈਨੂੰ ਚਿੱਠੀ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕਿਉਂ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ?” ਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, “ਸ਼ਾਮਾ! ਤੂੰ ਤਾਂ ਚਿੱਠੀ ਪੜ੍ਹ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਐਵੇਂ ਹੀ ਉਲਟਾ-ਪੁਲਟਾ ਬੋਲਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਕੌਣ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ?” ਤਾਂ ਸ਼ਾਮਾ ਨੇ ਚਿੱਠੀ ਪੜ੍ਹੀ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਚਿੱਠੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਕੇ ਫ਼ਿਕਰਮੰਦ ਹੋ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, “ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਠ (ਦਾਮੂ ਅਣਾ) ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਲਿਖ ਦੇ ਕਿ

ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਧੀ ਰੋਟੀ ਨਾਲ ਹੀ ਸੰਤੋਖ ਕਰਕੇ ਲੱਖਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।” ਸ਼ਾਮਾ ਨੇ ਉਤਰ ਲਿਖ ਕੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਬੇਸਬਰੀ ਨਾਲ ਦਾਮੂ ਅਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਚਿੱਠੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੀ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਇਆਂ ਦੇ ਲਾਭ ਹੋਣ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ’ਤੇ ਪਾਣੀ ਫਿਰ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ ਕਿ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਸਲਾਹ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਪਰ ਸ਼ਾਮਾ ਨੇ ਚਿੱਠੀ ਵਿਚ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ “ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਵਿਚ ਫਰਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਬਿਹਤਰ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਆਪ ਸ਼ਿਰਡੀ ਆ ਕੇ ਬਾਬਾ ਦੀ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ।” ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਆਪ ਆਗਿਆ ਲੈਣਾ ਠੀਕ ਸਮਝ ਕੇ ਉਹ ਸ਼ਿਰਡੀ ਆਏ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚਰਣ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਪਰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੌਦੇ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਉਹ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਜੇ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਇਸ ਸੌਦੇ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਲਾਭ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਦਾਮੂ ਅਣਾ ਬਹੁਤ ਗੁਪਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਤਾਂ ਵੀ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਗਿਆਨੀ ਬਾਬਾ ਕੋਲੋਂ ਕੀ ਲੁਕਿਆ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ? ਬੱਚਾ ਤਾਂ ਮਿਠਾਈ ਮੰਗਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੌੜੀ ਦਵਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਠਾਈ ਸਿਹਤ ਲਈ ਹਾਨੀਕਾਰਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਬੱਚੇ ਦੇ ਭਲੇ ਵਾਸਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾ-ਬੁਝਾ ਕੇ ਕੌੜੀ ਦਵਾਈ ਪਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਇਕ ਦਿਆਲੂ ਮਾਂ ਵਾਂਗ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਵਰਤਮਾਨ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਾਮੂ ਅਣਾ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਗੱਲ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿਹਾ, “ਬਾਪੂ! ਮੈਂ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਨਿਆਵੀ ਝੰਡਟਾਂ ਵਿਚ ਫਸਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ।” ਬਾਬਾ ਦੀ ਨਾ-ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਜਾਣ ਕੇ ਦਾਮੂ ਅਣਾ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ।

ਫੇਰ ਦਾਮੂ ਅਣਾ ਨੇ ਅਨਾਜ—ਕਣਕ, ਚੌਲ ਆਦਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਪੰਧਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰੁਪਏ ਦਾ 5 ਸੇਰ ਖਰੀਦੋਗੇ ਅਤੇ 7 ਸੇਰ ਵੇਚੋਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪੰਧੇ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਵੀ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਤਕ ਤਾਂ ਅਨਾਜਾਂ ਦਾ ਭਾਅ ਵੱਧਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੱਗਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਦੀ ਭਵਿੱਖਵਾਣੀ ਸੱਚ ਨਾ ਨਿਕਲੇ। ਪਰ ਇਕ-ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸਾਰੇ ਥਾਵਾਂ ’ਤੇ ਚੰਗੀ ਬਾਰਿਸ਼ ਹੋਈ, ਜਿਸਦੇ ਫਲਸਰੂਪ ਭਾਅ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਡਿੱਗ ਗਏ ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਅਨਾਜ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘਾਟਾ ਪਿਆ, ਪਰ ਦਾਮੂ ਅਣਾ ਇਸ ਮੁਸੀਬਤ ਤੋਂ ਬਚ ਗਏ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਰੁੰ ਦਾ ਸੌਦਾ, ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਉਸ ਦਲਾਲ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਪਾਰੀ ਨਾਲ ਭਾਈਵਾਲੀ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਦਾਮੂ ਅਣਾ ਨੂੰ ਵੱਡੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾ ਲਿਆ

ਹੈ, ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਈਂ-ਚਰਣਾਂ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਰ ਪੱਕਾ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਜੀਵਨ ਭਰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸੱਚੇ ਭਗਤ ਬਣੇ ਰਹੇ।

ਅੰਬਾਂ ਦੀ ਲੀਲਾ

ਇਕ ਵਾਰੀ ਗੋਆ ਦੇ ਇਕ ਮਾਮਲੇਦਾਰ ਨੇ, ਜਿਸਦਾ ਨਾਂਅ ਰਾਲੇ ਸੀ, ਲਗਪਗ 300 ਅੰਬਾਂ ਦਾ ਇਕ ਪਾਰਸਲ ਸ਼ਾਮਾ ਦੇ ਨਾਂਅ ਸ਼ਿਰਡੀ ਭੇਜਿਆ। ਪਾਰਸਲ ਖੋਲ੍ਹਣ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਅੰਬ ਚੰਗੇ ਨਿਕਲੇ। ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਅੰਬ ਵੰਡਣ ਦਾ ਕੰਮ ਸ਼ਾਮਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਚਾਰ ਅੰਬ ਦਾਮੂ ਅਣਾ ਦੇ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਕੱਢ ਕੇ ਰੱਖ ਲਏ। ਦਾਮੂ ਅਣਾ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਪਤਨੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕੇਵਲ ਦੋ ਹੀ ਪਤਨੀਆਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਔਲਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਨੇਕ ਜੋਤਸ਼ੀਆਂ ਕੋਲੋਂ ਇਸਦਾ ਹੱਲ ਕਰਾਇਆ ਅਤੇ ਆਪ ਵੀ ਜੋਤਿਸ਼ ਦਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਅਧਿਅਨ ਕਰਕੇ ਜਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਜਨਮ-ਕੁੰਡਲੀ ਵਿਚ ਇਕ ਪਾਪਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਔਲਾਦ ਦਾ ਮੂੰਹ ਦੇਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਟੱਲ ਸ਼ਰਧਾ ਸੀ। ਪਾਰਸਲ ਮਿਲਣ ਦੇ ਦੋ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਹ ਪੂਜਾ ਲਈ ਮਸਜਿਦ ਵਿਚ ਆਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਲੋਕ ਅੰਬਾਂ ਲਈ ਚੱਕਰ ਕੱਟ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਦੋ ਦਾਮੂ ਅਣਾ ਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦਿਉ ਅਤੇ ਮਰਨ ਦਿਉ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਦਾਮੂ ਅਣਾ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਝਟਕਾ ਲੱਗਾ, ਪਰ ਮਹਾਲਸਾਪਤਿ (ਸ਼ਿਰਡੀ ਦੇ ਇਕ ਭਗਤ) ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਮੌਤ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਨਾਸ਼ ਵਾਸਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਤਾਂ ਇਹ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਸਰੂਪ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਅੰਬ ਖਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ। ਫੇਰ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, “ਉਹ ਅੰਬ ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਖਾਉ, ਅੰਬ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦਿਉ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੰਬਾਂ ਦੇ ਅਸਰ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਚਾਰ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਚਾਰ ਧੀਆਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੀਆਂ।” ਇਹ ਆਗਿਆ ਸਿਰ-ਮੱਥੇ ਮੰਨ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੰਬ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਛੋਟੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ। ਧੰਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਲੀਲਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਬਦਲ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਔਲਾਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਵਚਨ ਸੱਚੇ ਹੋਏ, ਜੋਤਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਨਹੀਂ।

ਬਾਬਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਚਨਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹੈਰਾਨੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਹਾਂ-ਸਮਾਧੀ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ,

ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ

ਇਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਕੇ ਹੇਮਾਂਡਪੰਤ ਇਹ ਅਧਿਆਇ ਖ਼ਤਮ ਕਰਦੇ ਹਨ।

“ਹੇ ਸਾਈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ! ਸਾਡੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਨਿਰਭੈਅ ਚਰਣਾਂ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਕਦੀ ਯਾਦ ਨਾ ਭੁੱਲੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਸ੍ਰੀ ਚਰਣ ਕਦੀ ਵੀ ਸਾਡੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਓੜਲ ਨਾ ਹੋਣ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਜਨਮ-ਮਰਨ ਦੇ ਚੱਕਰ ਨਾਲ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਚੱਕਰ ਤੋਂ ਸਾਡਾ ਛੇਤੀ ਛੁਟਕਾਰਾ ਕਰ ਦਿਉ। ਸਾਡੀਆਂ ਇੰਦਰੀਆਂ, ਜਿਹੜੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇ-ਪਦਾਰਥਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਹਰੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਤੋਂ ਰੱਖਿਆ ਕਰ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਬਣਾ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮ-ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾ ਦਿਉ। ਜਦੋਂ ਤਕ ਸਾਡਾ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦੀ ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਅਤੇ ਚੰਚਲ ਮਨ 'ਤੇ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਤਕ ਆਤਮਸਾਖਸ਼ਾਤਕਾਰ (ਪ੍ਰਭੂ-ਦਰਸ਼ਨ) ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਆਸ ਨਹੀਂ। ਸਾਡੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਦੋਸਤ, ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਤ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਹੇ ਸਾਈਂ! ਸਾਡੇ ਤਾਂ ਇਕ ਮਾਤਰ ਤੁਸੀਂ ਹੋ, ਜਿਹੜੇ ਸਾਨੂੰ ਮੋਕਸ਼ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਦਿਉਗੇ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਸਾਡੀ ਸੋਚ-ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮੰਦੀਆਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿਉ। ਸਾਡੀ ਰਸਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਮ-ਸਿਮਰਨ ਦਾ ਸੁਆਦ ਲੈਂਦੀ ਰਹੇ। ਹੇ ਸਾਈਂ! ਸਾਡੇ ਚੰਗੇ-ਮਾੜੇ ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿਉ। ਪ੍ਰਭੂ! ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦਿਉ ਕਿ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਘਰ ਨਾਲ ਮੋਹ ਨਾ ਰਹੇ। ਸਾਡਾ ਹੰਕਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਏ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਨਾਂਅ ਦੀ ਯਾਦ ਬਣੀ ਰਹੇ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਏ। ਸਾਡੇ ਮਨ ਦੀ ਬੇਚੈਨੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਕੇ ਟਿਕਾ ਦਿਉ। ਹੇ ਸਾਈਂ! ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਹੱਥ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈ ਲਵੋਗੇ ਤਾਂ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰਾਤ ਦਾ ਹਨੇਰਾ ਛੇਤੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਏਗਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਸੁੱਖ ਨਾਲ ਵਿਚਰਾਂਗੇ। ਇਹ ਜਿਹੜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਲੀਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਚੰਗੇ ਭਾਗ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਅਖੰਡ ਨੀਂਦ ਵਿਚੋਂ ਜਗਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਸ਼ੁਭ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਹੀ ਫਲ ਹੈ।”

ਵਿਸ਼ੇਸ਼

“ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਦਾਮ੍ਰੁ ਅਣਾ ਦੇ ਕਥਨ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ—“ਇਕ ਵਕਤ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਚਰਣਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਦੋ ਸੁਆਲ ਪੈਦਾ ਹੋਏ।” ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿੱਤਾ—1) ਜਿਹੜੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਦੇ

ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਸ਼ਿਰਡੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ? ਇਸ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਬੂਰ ਲਗੇ ਅੰਬਾਂ ਦੇ ਦਰਖਤ ਵੱਲ ਦੇਖੋ। ਜੇ ਸਾਰੇ ਬੂਰ ਦੇ ਅੰਬ ਬਣ ਜਾਣ ਤਾਂ ਅੰਬਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇਗੀ। ਪਰ ਕੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੂਰ ਝੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਫਲ ਬਣ ਕੇ ਹਨੇਰੀ ਦੇ ਥਪੇੜਿਆਂ ਨਾਲ ਡਿੱਗ ਕੇ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਹੀ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।” 2) ਦੂਸਰਾ ਸੁਆਲ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚ ਸੀ। ਜੇ ਬਾਬਾ ਨੇ ਮਹਾਂਸਮਾਧੀ ਲੈ ਲਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਬੇਆਸਰਾ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਇਸ ਦਾ ਬਾਬਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ

ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਚਨਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਨ 1918

ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਨਿਭਾਇਆ ਅਤੇ ਸੰਨ 1918 ਦੇ ਬਾਅਦ ਅੱਜ ਵੀ ਨਿਭਾਅ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੁਣ ਵੀ ਮੇਰੇ ਹੀ ਨਾਲ ਰਹਿ ਕੇ ਮੇਰਾ ਮਾਰਗ-ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਘਟਨਾ ਲਗਭਗ ਸੰਨ 1910-11 ਦੀ ਹੈ। “ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਮੇਰੇ ਘਰ ਚੋਰੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਹਾਲ ਪਾਗਲਾਂ ਵਰਗਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।”

“ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਦੇ ਸਵਰਗਵਾਸ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿਚ ਆਇਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੁੰਦਰ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਦੇ ਕੇ ਅਪਾ ਕੁਲਕਰਣੀ ਦੇ ਘਰ ਪੂਰਨਪੋਲੀ ਖਵਾਈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਚੰਦਨ ਲਗਾਇਆ।”

ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਘਰ ਚੋਰੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹੀ ਇਕ 30 ਸਾਲ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਗਹਿਣਿਆਂ ਦਾ ਸੰਦੂਕ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੰਗਲਸੂਤਰ ਅਤੇ ਨੱਥ ਆਦਿ ਸੀ, ਚੋਰੀ ਕਰ ਲਏ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਅੱਗੇ ਰੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ ਉਹ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਗਹਿਣਿਆਂ ਦਾ ਸੰਦੂਕ ਮੈਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦੇ ਕੇ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗਣ ਲੱਗਾ।”

